

KAS IR JĒZUS KRISTUS?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 4:16-30, 6:5; Ef. 1:3-5, Lūk. 9:18-27, 2. Pēt. 1:16-18.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad viņš jautāja: ‘Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?’ Pēteris atbildēja: ‘Dieva Svaidītais.’” (Lūk. 9:20).

Ras ir Jēzus Kristus? Šis jautājums nav filosofisks vai socioloģisks āķis. Tas līdz sirds dziļumiem atklāj, kas ir cilvēks un, pat vēl svarīgāk, kāds būs viņa mūžīgais liktenis.

Cilvēki var apbrīnot Jēzus darbus, godāt Viņa vārdus, cildināt Viņa pacietību, aizstāvēt Viņa atteikšanos lietot spēku, uzgavilēt Viņa izlēmīgumam, slavēt Viņa nesavtību un būt kā valodu zaudējuši Viņa dzīves šausmīgajā noslēgumā. Daudzi pat var būt gatavi pieņemt Jēzu kā labu cilvēku, kas ir centies ieviest taisnību – godīgumu tur, kur bijusi netaisnība, piedāvāt dziedināšanu slimībās un ienest mieru tur, kur ir bijušas tikai bēdas un posts.

Jā, Jēzus varētu viegli iegūt labākā skolotāja, revolucionāra, izcila vadītāja un psihologa titulu, kurš iedzījinās cilvēka dvēseles dziļumos. Viņš bija viss nosauktais un vēl daudz vairāk.

Tomēr nekas no tā pat ne tuvu neatbild uz vissvarīgāko jautājumu, ko uzdeva pats Jēzus: “Ko jūs sakāt – kas es esmu?” (Lūk. 9:20)

Tas ir jautājums, kas prasa atbildi, un no šīs atbildes ir atkarīgs cilvēka liktenis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. aprīlī!

Dažādās reakcijas uz Jēzu

Vai lasām evaņģēlijus, vai Jauno Derību, viscaur šajās grāmatās ir izteikti gandrīz neticami apgalvojumi ne tikai par to, ko Jēzus darīja, bet arī par to, kas Jēzus bija.

Klausītāji Viņa dzimtajā pilsētā sākumā bija sajūsmā, redzot Jēzu, kas, veicis daudzus brīnumus, bija atgriezies Nācaretē. Viņi "brīnījās par žēlastības vārdiem", ko Viņš izteica (Lūk. 4:22). Bet viņu reakcija uz Viņa rājienu parādīja, kāds gars patiesībā viņus iedvesmoja.

Izlasi Lūk. 7:17-22. Kāds bija Jāņa jautājums par Jēzu, un kāpēc viņš to uzdeva?

Pat Jānim Kristītājam, kas gāja Jēzum pa priekšu un nosauca Viņu par "Dieva Jēru", dvēseles dziļumos iezagās šaubas. Viņš gribēja zināt: "Vai tu esi tas, kam jānāk, vai lai citu gaidām?" (Lūk. 7:19)

Ievēro: Jēzus neatbild uz Jāņa jautājumu tieši. Tā vietā Viņš norāda uz darbiem, kas nes liecību: "Akli redz, kropli staigā, spitālīgi top šķīstīti un kurli dzird, mirušie augšāmceļas un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts." (22. p.) Kāds varbūt gribētu pierādīt, ka Jēzum nevajadzēja atbildēt tieši uz Jāņa jautājumu; Viņa rīcība un darbi jau bija pietiekama liecība par to, kas Viņš ir.

Zināmā mērā atbilde, ko Jēzus sniedza, Jānī varēja radīt vēl lielāku apjukumu. "Galu galā, ja Jēzum ir spēks darīt visas šīs neticamās lietas, tad kāpēc es šeit vārgstu cietumā?" Kurš gan, piedzīvojot personīgas traģēdijas, nav uzdevis līdzīgu jautājumu: ja Dievam ir tāds spēks, tad kāpēc tas viss ar mani notiek? Kāpēc krusts un viss, ko tas aino un apsola, ir mūsu vienīgā atbilde?"

Dieva Dēls

“Cilvēka Dēls” un “Dieva Dēls” ir divi apzīmējumi, kas izmantoti evaņģēlijos, lai aprakstītu, kas ir Jēzus. Pirmais norāda uz Dieva iemiesošanos. Otrais norāda uz Viņa kā otrās Dievības Personas iemiesošanos. Abi tituli kopā aicina mūs apdomāt Jēzus Kristus brīnumu – Dievu, kas ir gan dievišķs, gan cilvēcisks. To ir grūti aptvert, bet tas nekādā ziņā neliek mums apšaubīt pārsteidzošo patiesību un lielo cerību, ko tā mums piedāvā.

Izlasi Lūk. 1:31, 32, 35; 2:11. Ko šie panti mums stāsta par to, kas patiesībā ir Jēzus? _____

Lūk. 1:31, 32 eņģelis saista vārdu “Jēzus” ar “Visaugstākā Dēlu”, kam “Kungs Dievs dos” Dāvida troni. Jēzus ir Dieva Dēls. Viņš ir arī Kristus, Mesija, kas atjaunos Dāvida troni nevis kā laicīgs atbrīvotājs, bet gan eshatoloģiskā ziņā – pilnībā sakaujot sātana mēģinājumu uzurpēt Dieva troni. Ganiem eņģelis paziņoja, ka bērniņš silitē ir “Pestītājs, kas ir Kristus, Kungs” (Lūk. 2:11).

Vienlaikus tituls “Dieva Dēls” ne tikai apstiprina Kristus pozīciju dievišķajā Trīsvienībā, bet arī atklāj ciešās un tuvās attiecības, kādas Jēzum, dzīvojot virs zemes, bija ar Dievu Tēvu.

Tomēr attiecības starp Tēvu un Dēlu nav tādas pašas kā mūsu attiecības ar Dievu. Mūsu attiecības ir rezultāts Kristus kā Radītāja un kā Pestītāja darbam, savukārt Viņa kā Dēla attiecības ar Tēvu ir tādas kā vienam no trim vienlīdzīgiem, mūžīgiem partneriem. Pateicoties Savai dievišķībai, Jēzus saglabāja vistuvāko iespējamo saikni ar Tēvu.

“Sacīdams ‘Mans Debesu Tēvs’, Jēzus mācekļiem atgādina, ka savā cilvēciskumā Viņš ir saistīts ar tiem, dalās viņu pārbaudījumos un jūt līdzī ciešanās, tomēr, pateicoties dievišķajai dabai, vienmēr paliek vienots ar Mūžīgā troni.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 442. lpp.)

Ko mums nozīmē tas, ka Jēzus bija Dievs vispilnīgākajā nozīmē? Lai gan šī patiesība izsaka daudz, viens no brīnišķīgākajiem faktiem ir tas, ka Jēzus, būdams Dievs, pazemojās, lai ne tikai uzņemtos uz Sevi mūsu cilvēciskumu, bet lai piedāvātu šajā cilvēciskumā Sevi kā upuri mūsu dēļ. Mēs šeit runājam par Dievu! Kādu brīnišķīgu cerību šī patiesība mums atklāj, stāstot par to, kāds patiesībā ir Dievs? _____

Cilvēka Dēls

Lai gan Jēzus pilnībā apzinājās, ka Viņš ir gan Cilvēka Dēls, gan Dieva Dēls (Lūk. 22:67-70), mūsu Pestītājam patika saukt sevi par "Cilvēka Dēlu". Šis apzīmējums vēl atrodams tikai Dan. 7:13, Stefana runā (Ap. d. 7:56) un Atkl. 1:13 un 14:14. Jēdziens parādās vairāk nekā 80 reizes evaņģēlijos, Lūkas evaņģēlijā – 25 reizes. Lūka parāda dziļu interesi par Jēzus cilvēciskumu – kā universālu cilvēku, ko Dievs bija sūtījis, lai pasludinātu labo vēsti.

"Dieva Dēla cilvēcība mums nozīmē vairāk par visu. Tā ir zelta ķēde, kas mūs saista pie Kristus un caur Kristu pie Dieva. Šim tematam jābūt mūsu izpētes objektam. Kristus bija īsts cilvēks un, kļūstot par cilvēku, atklāja savu pazemību. Tomēr viņš bija Dievs miesā." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 244. lpp.) Apzīmējuma "Cilvēka Dēls" lietojums Lūkas evaņģēlijā sniedz mums dažādus ieskatus miesā nākušā Jēzus raksturā, misijā un liktenī.

Pirmkārt, tituls norāda, ka Viņš ir cilvēks (Lūk. 7:34) bez laicīgas dzīvesvietas un drošības (Lūk. 9:58).

Otrkārt, Lūka izmanto šo titulu, lai apstiprinātu Kristus dievišķo dabu un statusu: jo "Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu" (Lūk. 6:5). Tāpēc Viņš ir arī Radītājs, kam ir vara piedot grēkus (Lūk. 5:24).

Treškārt, lai paveiktu šo glābšanas misiju, ko dievišķā trīsvienība Viņam uzticējusi pirms pasaules pamatu likšanas (Ef. 1:3-5), Cilvēka Dēls nāca meklēt un glābt pazudušo (Lūk. 9:56, 19:10). Bet, lai glābšana varētu notikt, "Cilvēka Dēlam būs daudz jācieš, jātiek .. atmetam un nonāvētam, un trešajā dienā tam būs augšāmcelties" (Lūk. 9:22). Šī Cilvēka Dēla apzināšanās, kāds ceļš Viņam ejams un kāda cena maksājama par cilvēces glābšanu no grēka, atklāj ne tikai glābšanas plāna dievišķo izcelsmi, bet arī Kristus pakļaušanos šim plānam Savā cilvēcībā.

Ceturtkārt, ievēro, kādu pilnīgu Mesijas kā cietēja portretu Lūka aino šajos pantos: Viņš iepriekš zināja par krustu (Lūk. 18:31-33), nodevību (Lūk. 9:44), Savu nāvi kā pravietojuma piepildījumu (Lūk. 22:22), par krustā sišanu un augšāmcelšanos (Lūk. 24:7; sal. ar Lūk. 11:30) un par Savu starpnieka lomu Tēva priekšā (Lūk. 12:8).

Piektkārt, Lūka redz Cilvēka Dēlu pēdējo dienu kontekstā kā to, kas atgriežas uz zemi, lai atalgotu Savus svētos un noslēgtu lielo cīņu (Lūk. 9:26; 12:4; 17:24, 26, 30; 21:36; 22:69). Īsāk sakot, apzīmējums "Cilvēka Dēls" daudzpusīgi izsaka ne tikai to, kas Kristus bija, bet arī ko Viņš nāca darīt un ko izdarīja un vēl darīs mūsu labā glābšanas plānā.

“Dieva Svaidītais”

Izlasi Lūk. 9:18-27. Kāpēc Jēzus uzdeva mācekļiem jautājumu, uz kuru Viņš jau zināja atbildi? Kādu mācību Viņš centās tiem iemācīt ne tikai par Sevi, bet arī par to, ko nozīmē sekot Viņam? _____

“Bet ko jūs sakāt – kas Es esmu?” (Lūk. 9:20) Jautājums, ko Jēzus uzdeva pirms 2000 gadiem, vēl joprojām tiek atkārtots vēsturē. Cilvēki uz to ir atbildējuši dažādi. Izcils skolotājs. Dziļš ētikas zinātājs. Patiesības iemiesojums. Pašuzpurēšanās cietoksnis. Bez bailīgs pravietis. Sociālo reformu ieviesējs. Izcils paraugs, kādam vajadzētu būt cilvēkam. Bet neviena atbilde nelīdzinās tai, ko Jēzus uzdotais jautājums lika izteikt Pētera lūpām.

Atklājis Savu varu pār dabu (Lūk. 8:22-25), pār dēmoniem (26.–35. p.), pār slimībām (Lūk. 5:12-15, 8:43-48), Savu spēju paēdināt 5000 no gandrīz nekā (Lūk. 9:13-17), Savu varu pār pašu nāvi (Lūk. 8:51-56) – Jēzus uzdod mācekļiem divus jautājumus: ko citi domā par Viņu un ko paši mācekļi par viņu domā. Viņš nejautāja, lai uzzinātu kaut ko, ko iepriekš nebija zinājis. Drīzāk viņš jautāja, lai palīdzētu mācekļiem saprast, ka tas, kas Viņš ir, no viņiem prasīs nodošanos, kas maksās visu.

“Mūsu Jēzus paziņai nekad nevajadzētu kļūt par otršķirīgu jautājumu. Mēs varam zināt visus spriedumus, kas jebkad izteikti Jēzum, mēs varam pārzināt ikvienu mācību par Kristu, ko cilvēka prāts jebkad ir izdomājis, mēs varam būt spējīgi sniegt kompetentu kopsavilkumu visu izcilo domātāju un teologu mācībai par Jēzu – un tik un tā nebūt kristieši. Kristietība nekad nav zināšanas par Jēzu. Tā vienmēr ir Jēzus pazišana. Jēzus Kristus prasa personīgu atbildi. Viņš nejautā tikai Pēterim, bet ikvienam no mums: “Ko tu domā par Mani?” (William Barclay “The Gospel of Matthew” (Bangalore: Theological Publications in India, 2009), 2. sēj., 161. lpp.)

Mūsu atbilde uz Jēzus uzdoto jautājumu nevar būt nekas citas kā Pētera teiktais: Jēzus ir “Dieva Svaidītais” (Lūk. 9:20). “Kristus” nozīmē “svaidītais”, Mesija, kura misija nav būt par politisku atbrīvotāju, bet būt Glābējam, kas atbrīvo cilvēci no sātana un grēka varas un ievada taisnības valstību.

Nepietiek, ka tikai zinām, kas Jēzus bija. Mums pašiem ir Viņš jāpazīst. Ja tu saki, ka pazīsti Jēzu, ko tad tu zini par Viņu? Tas ir, ko tava personīgā Jēzus pazišana ir iemācījusi tev par Viņu un par to, kāds Viņš ir? _____

Apskaidrošana

Izlasi visos trīs evaņģēlijos par apskaidrošanu (Lūk. 9:27-36, Mat. 17:1-9, Marka 9:2-8). (Izlasi arī Pētera kā aculiecinieka ziņojumu 2. Pēt. 1:16-18 un ievēro, kādu patiesības atziņu apustulis guvis no sava piedzīvojuma.) Kādu papildu informāciju sniedz Lūka, un kāpēc tas ir svarīgi? _____

Lūka sāk savu ziņojumu ar detaļām, ko Matejs un Marks nemin: Jēzus aizveda Pēteri, Jāni un Jēkabu uz kalna lūgt Dievu. Jēzus paskatījās uz Jeruzālemi un izteica paredzējumu par sāpju ceļu, kas ir Viņa priekšā. Jēzus gribēja pārliecināties, ka tas, ko Viņš dara, ir tas, ko Dievs grib, lai Viņš dara. Tādos brīžos lūgšana ir vienīgais veids, kā iegūt drošību un pārliecību. Lūgšanas process acumirkli izlēja dievišķu godību pār Jēzu: "Viņa vaigs mainījās un Viņa drēbes tapa mirdzoši baltas." (Lūk. 9:29).

Apskaidrotais Jēzus sarunājās ar Mozu un Eliju par "Viņa aiziešanu, kam bija jānotiek Jeruzālemē" (31. p.). Vārdu "aiziešana" var saprast divējādi: Viņa gaidāmā nāve Jeruzālemē, lai gan šeit lietotais grieķu vārds "exodus" parasti netiek lietots, runājot par nāvi. "Aiziešana" līdz ar to var nozīmēt arī lielo "aiziešanu", ko Jēzum bija jāīsteno Jeruzālemē, vareno glābšanas aiziešanu, kas nes atbrīvošanu no grēka.

Jēzus satikšanās ar Mozu un Eliju noslēdzās ar balsi no Debesīm, kas apstiprināja: "Šis ir Mans izredzētais Dēls, klausiet Viņu!" (35. p.) Apskaidrošana svaidīja Jēzu ar godību, vēlreiz apliecināja, ka Viņš ir Dieva Dēls, un paziņoja, ka par glābšanu būs jāsamaksā ar Dēla dzīvību. Tāpēc Debesis izteica pavēli mācekļiem: klausiet Viņu. Kas nepaklausa un pilnībā neuzticās Viņam, nav Viņa mācekļi.

E. Vaita rakstīja, ka Mozus un Elija, kas bija "izredzēti pāri visiem ap Debesu troni stāvošajiem eņģeļiem, bija atnākuši runāt ar Jēzu par Viņa gaidāmajām ciešanām un mierināt mūsu Kungu ar Debesu līdzjūtības apliecinājumu. Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana". ("Laikmetu ilgas", 425. lpp.) Tātad arī Jēzus, kas bija mierinājis tik daudzus, meklēja sev mierinājumu un atbalstu. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, ka pat visstiprākajiem no mums, arī mūsu vadītājiem un skolotājiem, reizēm vajag mierinājumu, iedrošinājumu un palīdzību no citiem? Vai ir kāds, ko tu pazīsti, kam tieši šobrīd ir nepieciešams mierinājums, atbalsts un iedrošinājums?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Izvaires no ikviena jautājuma par Kristus cilvēciskumu, kas ir pakļauts pārpratumiem. Patiesība atrodas tuvu pašpāļvības ceļam. Runājot par Kristus cilvēciskumu, ir stingri jāšargās izteikt kādu apgalvojumu, lai tavi vārdi netiktu saprasti citādi, nekā tie bija domāti, un tādējādi tu zaudētu vai padarītu neskaidru izpratni par Viņa cilvēcību kopā ar dievišķumu. Viņa dzimšana bija Dieva brīnums. [...] Nekad, nekādā veidā neatstāj uz cilvēku prātiem pat ne vismazāko iespaidu, ka Kristum bija kāda samaitātības iezīme vai nosliece uz to, vai ka Viņš kaut kādā veidā bija pakļauts samaitātībai. Viņš tika kārdināts visās lietās tāpat kā cilvēks, tomēr Viņu sauc par “svēto”. Tas ir noslēpums, kas mirstīgajiem ir atstāts neizskaidrots – ka Kristus varēja tikt kārdināts visās lietās tāpat kā mēs un tomēr būt bez grēka. Kristus iemiesošanās vienmēr ir bijusi un paliks noslēpums.” (E. Vaitas komentāri “SDA Bible Commentary”, 5. sēj. 1128., 1129. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi iepriekš citēto E. Vaitas apgalvojumu par Kristus cilvēka dabu. Mums ir jāšaskaras ar faktu, ka Jēzus kā cilvēka daba, kā arī Viņa dievišķā daba, ir lielas patiesības, ko mēs nekad pilnībā neizpratīsim – kā viņa rakstija: “Kristus iemiesošanās vienmēr ir bijusi un paliks noslēpums.” Kāpēc tad mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, izsakot skarbus vārdus tiem, kas nesaprot šo “noslēpumu” tā, kā mēs to saprotam?

2. Padomā par to, kas notika uz Apskaidrošanas kalna. Drīz bija jānotiek pārsteidzošam notikumam glābšanas vēsturē, bet ko vispirms darīja izredzētie mācekļi, kas bija kopā ar Viņu uz kalna? Gulēja! Kādā veidā tas varētu kalpot kā salīdzinājums mums, atsevišķiem ticīgajiem, vai arī mūsu draudzei kopumā, dzīvojot tieši pirms cita liela notikuma glābšanas vēsturē: Jēzus otrās nākšanas?

3. Izlasi dažas lietas, ko Jēzus teica par Sevi. Kāpēc doma par to, ka Jēzus bija tikai izcils cilvēks, liels pravietis vai liels garīgs vadītājs, gluži loģiski, kļūst atmetama? Kāpēc mums ir vai nu jāpieņem, ka Viņš ir tas, kā Viņš sevi dēvēja, vai arī ka Viņš bija vājprātīgais vai tāds, kas kas pievilj pats sevi? Kāpēc mums nav citas izvēles iespējas attiecībā uz Jēzus identitāti?